

на св. педѣля; в) жития и повѣсти: 1) Житие на Параскева Търновска; 2) Житие на Филотея Търновска; 3) Житие на Иоана Рилски; 4) житие на Теодосия Търновски; 5) повѣсть за възобновенieto на храмътъ св. Възнесение (въ Ерусалимъ); с) послания: 1) До калугеринѣтъ Киприяна, който е живѣлъ на Атонската гора; 2) до Никодима свѣщенника, „иже въ Тисменѣ“ (въ Влахия); 3) До митрополитѣтъ угро-влашки Антема. „Патриархъ Евтимии, говори Голубински, въ нѣкоя смисалъ може да са нарѣче бжлгарски патрпархъ Никоиъ, защото той е направилъ въ България онова, щото е било направено въ Россия отъ Никона.“ Така напримѣръ, той е предирпнялъ и свършилъ исправлението на черковните книги, които сж сжджржале въ себѣ си множество теми и неправдни мѣста. Григории Цамблакъ нарича Евтимия „законодавецъ“; а Костаѣтинъ Костенчески (родомъ не сжрбинъ, а бжлгаринъ) въ своята „книга за правописанието“ говори, че „въ търновските страни писменността е била погинала. но царѣтъ и патриархѣтъ (Евтимии) я просвѣтили“; нарича Евтимия „велики художникъ на славянските писмена“; разказва, че Евтимии е сжставилъ „утвѣрждение“ на писмената; най-послѣ, сжобщава за себѣ си, че е заемствовалъ своята наука за „писмената“ отъ нѣкого си Андроника, който е билъ ученикъ на св. Евтимия. Отъ трудовете на Евтимия, които са отнасятъ до богослужебните книги, е извѣстна литургията на св. Якова, която е преведена отъ грѣцки. Хилендарскиятъ еромонахъ и пропгуменъ Павсии, който е пишсалъ около половината на преминалото столѣтие историята на бжлгарскиятъ народъ, говори, че са е ползувалъ между друго отъ лѣтопи-